

In hoc apparuitcharitas dei in nobis

(kázání na 1.neděli po Trojici, Q5b)

V tom se nám ukázala boží láska k nám, že Bůh poslal svého jednorozeného Syna na svět, abychom s ním, v něm (v synu) a skrze něj (skrze Syna) žili, neboť všichni, kdo nežijí skrze Syna, vpravdě činí nepravě.

Kdyby byl takový bohatý král, který by měl krásnou dceru a dal by ji za ženu chudobnému synku, všichni z jeho rodu by tím byli poctěni a vyvýšeni. A jeden mistr říká, že [tím, že] se stal Bůh člověkem, bylo vyvýšeno a poctěno celé lidské pokolení. A z toho se jistě můžeme radovat, že Kristus, náš bratr, se vlastní mocí přenesl přes veškeré chóry andělské a sedí po pravici Otce. Tento mistr řekl sice pravdu, ale já bych za ni moc nedal. Co mi pomůže, když budu mít bohatého bratra, ale já sám přitom budu chudý? CO mi pomůže, když budu mít bratra mudrce, já však budu hlupák?

Řeknu něco jiného a přiléhavějšího: Bůh se nestal jen člověkem, ale více – přijal na sebe lidskou přirozenost.

Všichni mistři jednohlasně stvrzují, že jsou si lidé od přirozenosti rovni. Ale já vpravdě říkám, že vše dobré, co drží Maria, matka boží a svatí podle jejich lidství, je v této přirozenosti i mé. A teď se mě otážete: „Jestliže mám v této přirozenosti vše, co může vykonat Kristus ve svém lidství, proč tedy Krista vyvyšujeme a uctíváme jako svého Pána a Boha? TO je tím, že se stal božím poslem k nám, a tak nám způsobil spásu. A spása, již nám způsobil, ta byla naše. Jestliže v naší nejnvtřnější podstatě rodí Otec Syna, připojil k němu i tuto přirozenost. A ta je jedna a nesložená. Ta se může k něčemu vztahovat a k něčemu přilnout, co není toto jedno.

A řeknu ještě další, a závažnější Kdo má obstát v čiré obnaženosti této přirozené podstaty bez jakéhokoli prostředku, musí se odpoutat ode všeho osobního, tak, že bude člověku, který bydlí někde za mořem a on ho svými očima nikdy nespátřil, přát stejné dobré jako tomu, jenž je jeho důvěrným přítelem. A dokud svým [blízkým] osobám přeješ lepší, nežli tomu, jehož jsi nikdy neviděl, nejsi v právu a nedospěl jsi dosud do tohoto nesloženého základu ani na okamžik. Zahlédl jsi snad pravdu v nějakém abstraktním obrazci a v podobenství – ale to není to nejlepší.

Za druhé budeš čistého srdce, neboť jen to srdce je čisté, které popře veškerou stvořenost.

Za třetí budeš zbaven nicoty.

Klade se otázka, co vlastně v pekle hoří a pálí. Mistři obvykle říkají, že to působí vlastní svévole. Ale říkám, že vpravdě v pekle hoří nicota. Hledte, příměr: Ať někdo vezme žhavé uhlí a položí mi je na ruku. Kdybych řekl, že to uhlí mi spálilo ruku, nečinil bych mu po právu. Musím říci lépe a příslušněji, co mě pálí: Je to nicota, ježto uhlí v sobě něco má, co má ruka nemá. A právě ten nedostatek mě pálí. Kdyby má ruka měla všechno to, co v sobě má a může ze sebe vydat uhlí, měla by také přirozenost ohně. A kdybyste pak vzali všechn oheň, jaký kdy kde hořel, a přenesli mi ho na ruku, nebolelo by mě to. A tak stejně říkám: Tak jako Bůh a všichni ti, kteří jsou před boží tváří, mají v pravé blaženosti něco, co nemají ti, kdo jsou od Boha odděleni, právě to, co nemají, ty duše, jež jsou v pekle, trápí více nežli svévole nebo oheň. A já ti opravdu říkám: nakolik na tobě lpí nicota, natolik jsi nedokonalý. Proto, jestli chcete být dokonalí, musíte být vysvěčeni z nicoty.

A o tom hovoří to slovo, které jsem předeslal: „Bůh poslal svého jednorozeného Syna na svět“; a tím není třeba rozumět vnější svět – jako že s námi jedl a pil; měli byste to chápat jako vnitřní svět. Právě tak, jako Otec rodí ve své nesložené podstatě přirozeně svého Syna, právě tak ho rodí v nitru mého ducha – to je ten vnitřní svět.

Tak je boží podstata mojí podstatou a má podstata podstatou boží, a žiji ze svého vlastního [bytí], jako Bůh žije ze svého vlastního [bytí]. A kdo v této podstatě bytí jen na okamžik spočinul, tomu je tisíc marek vyražených z červeného zlata za falešný troník. Z této nejvnitřnější podstaty budeš bez nějakého „proč“ činit veškeré své dílo. |Vpravdě pravím: dokud konáš své dílo vnějšně pro nebe, nebo kvůli Bohu, nebo pro věčnou spásu, nestojíš v pravdě.

Bude ti to strpěno, ale není to to nejlepší. Vždyť, kdo si myslí, že Boha spíše dospěje v niternosti, v usebrání, ve sladkosti a zvláštní oddanosti nežli u ohně nebo v maštali, nečiníš¹ nic jiného, nežli jako bys vzal Boha, zabalil mu hlavu do pláště a posadil ho pod stůl. Neboť kdo Boha hledá nějakým způsobem, dostává ten způsob a mívá Boha, jenž je v tom způsobu skryt. Ale kdo hledá Boha bez způsobu, ten ho získá, jak je sám v sobě; a [pak] ten člověk žije se Synem a to je [pravý] život sám.

A koho by se život vyptával tisíckrát: „Proč žiješ?“, nechť odpoví a neřekne než: „Žiji, protože žiji.“ To je tím, že se život odvíjí ze svého vlastního základu a prýští ze své podstaty; proto žije bez nějakého „proč“, tím jednoduše, že žije. A kdyby se někdo otázal nějakého opravdového člověka, jenž působí z vlastní podstaty: „Proč činíš své dílo?“, měl by mu po pravdě odpovědět a neřici nic než: „Pracuji, protože pracuji.“

Kde končí tvorstvo, tam se počíná Bůh. A Bůh od tebe nechce nic jiného, než abys vyšel sám ze sebe [, jak jsi] ve své stvořené podobě, a nechal v sobě bytovat Boha. I ten nejmenší odraz stvoření, jaký se kdy v tobě vytvoří, je veliký, jako je veliký Bůh. Proč? Zastíní celého Boha. Jak jen taková podoba vstoupí, musí Bůh ustoupit a s ním veškeré jeho božství. Když však vyjde ven podoba, vstoupí Bůh. Bůh po tom velice touží, abys vyšel sám ze sebe [, jak jsi] ve své stvořené podobě, jako by na to závisela všechna jeho blaženost. Aj, milý človče, což ti uškodí, necháš li v sobě přebývat Boha? Když vyjdeš úplně ze sebe pro Boha, Bůh vyjde zcela sám ze sebe pro tebe. A když to dvojí vyjde, co zůstane, je nesložené jedno. V tomto jednom rodí Otec Syna nejvnitřnějším výronem. A tam také vykvétá svatý duch, a povstává v Bohu vůle, jež přísluší duši. A poněvadž je ta duše nedotčená vší stvořeností, je svobodná. Kristus praví: „Nikdo nepřichází do nebe, jestliže z nebe nesestoupil.“ Vše bylo stvořeno z nicoty – proto je jeho pravým původem nic. A nakolik se tvá vznešená vůle přiklání k stvořenému, natolik se se stvořením rozplývá v nicotě.

A tu je otázka, zda tato vznešená vůle také pomíjí, že se nikdy nenavráť? Mistři obvykle praví, že se nevrátí, pokud zhynula v čase. Ale já říkám, že když se tato vůle odvrátí od sama sebe a od vší stvořenosti [a vrátí se] na jediný okamžik ku svému prvotnímu původu, zůstane tato vůle ve své pravé, svobodné podobě a je volná. A v tomto okamžiku se jí navráťi všechen ztracený čas.

Lidé mi zhusta říkají: „Modlete se za mne.“ A já si [vždy] pomyslím: „Proč se tím rozptylujete? Proč nezůstanete sami u sebe a nechopíte se sami toho, co je dobré? Vždyť veškerou pravdu máte v sobě, ve své podstatě.“

Abychom tedy museli takto vpravdě zůstat uvnitř, že pojmem bezprostředně a bez rozlišování, vpravdě blaženě veškerou pravdu nám pomoz Bůh. Amen

---

1 Vyšinutí z větné vazby je autorovo.